



Številka: 02100-21/2019/7

Datum: 12. 2. 2020

Na podlagi 105. člena Zakona o javnih financah (Uradni list RS, št. 11/11 – uradno prečiščeno besedilo, 14/13 – popr., 101/13, 55/15 – ZFisP, 96/15 – ZIPRS1617 in 13/18) je Vlada Republike Slovenije v postopku odločanja o pritožbi Splošne bolnišnice Trbovlje, Rudarska cesta 9, 1420 Trbovlje, ki jo zastopa direktorica dr. Romana Martinčič, v zvezi z inšpekcijskim nadzorom nad izvajanjem Zakona o interventnih ukrepih za zagotovitev finančne stabilnosti javnih zdravstvenih zavodov, katerih ustanovitelj je Republika Slovenija (Uradni list RS, št. 54/17), na 104. dopisni seji dne 12. 2. 2020 pod točko 4 izdala naslednjo

ODLOČBO

1. Pritožba Splošne bolnišnice Trbovlje, Rudarska cesta 9, 1420 Trbovlje, zoper odločbo Ministrstva za finance, Urada Republike Slovenije za nadzor proračuna, št. 06102-106/2018/13 z dne 25. 11. 2019, se zavrne.
2. Stroški postopka niso nastali.

Obrazložitev

Ministrstvo za finance, Urad Republike Slovenije za nadzor proračuna (v nadaljnjem besedilu: organ prve stopnje) je dne 25. 11. 2019 izdal odločbo št. 06102-106/2018/13 (v nadaljnjem besedilu: odločba), s katero je odločil, da mora Splošne bolnišnice Trbovlje, Rudarska cesta 9, 1420 Trbovlje, ki jo zastopa direktorica dr. Romana Martinčič (v nadaljnjem besedilu: pritožnik), v proračun Republike Slovenije vrniti 190.807,72 EUR nenamensko porabljenih proračunskih sredstev v roku 30 dni od pravnomočnosti odločbe.

Pritožnik je zoper odločbo vložil pritožbo zaradi kršenja materialnega predpisa pri izdaji odločbe, zaradi nepopolno in napačno ugotovljenega dejanskega stanja ter zaradi bistvene kršitve pravil postopka. Pritožnik je zoper odločbo vložil pritožbo zaradi zmotne uporabe materialnega prava, ker je razlaga 7. člena Zakona o interventnih ukrepih za zagotovitev finančne stabilnosti javnih zdravstvenih zavodov, katerih ustanovitelj je Republika Slovenija (Uradni list RS, št. 54/17; v nadaljnjem besedilu: ZIUFSZZ) št. 412-7/2017/159, ki je bila sprejeta dne 15. 7. 2019, retroaktivna in tako nezakonita, ker je izpodbijana odločba izdana na podlagi razlage 7. člena ZIUFSZZ št. 412-7/2017/1596, ki sploh ni vir prava in ni zavezujoče narave.

Pritožnik navaja, da je organ prve stopnje napačno ugotovil dejansko stanje, saj naj bi od prejetih 471.702,00 EUR, upravičeno porabil 280.894,28 EUR za plačilo obveznosti, ki so zapadle v plačilo do 30. 11. 2017, ostala sredstva v višini 190.807,72 EUR pa so bila porabljena nenamensko, ker je pritožnik z njimi poravnal tekoče obveznosti do dobaviteljev, ki do 30. 11. 2017 še niso zapadle v plačilo, kar po mnenju pritožnika ni pravilno in ni zakonito.

V pritožbi podrobneje navaja, da je s strani organa prve stopnje sprejeta razlaga sanacijskih ukrepov, ki naj bi izhajali iz ZIUFSZZ, nezakonita, v nasprotju z namenom in naravo tega zakona ter v nasprotju z Ustavo Republike Slovenije (Uradni list RS, št. 33/91-I, 42/97 – UZS68, 66/00 – UZ80, 24/03 – UZ3a, 47, 68, 69/04 – UZ14, 69/04 – UZ43, 69/04 – UZ50, 68/06 – UZ121,140,143, 47/13 – UZ148, 47/13 – UZ90,97,99 in 75/16 – UZ70a; v nadaljnjem besedilu: Ustava RS). Ne drži ugotovitev organa prve stopnje, da je porabil sredstva, prejeta na podlagi ZIUFSZZ, v nasprotju z namenom iz prvega odstavka 7. člena tega zakona. V zvezi s 7. členom ZIUFSZZ navaja, da ta ureja izključno namen, v skladu s katerim je dovoljeno porabiti transferna sredstva, nikjer pa ni določen rok, do katerega morajo biti ta sredstva porabljena. Vračilo na podlagi drugega odstavka 7. člena ZIUFSZZ je predvideno le v primeru nenamenske porabe sredstev, tega pa proračunski inšpektor za porabljena enkratna transferna sredstva, ki jih je prejel pritožnik, ni ugotovil. Obveznost vračila lahko nastane samo v primeru, če so sredstva porabljena nenamensko.

V pritožbi pritožnik ugovarja tudi razlagi organa prve stopnje o zapadlih neplačanih obveznostih, saj po njegovem mnenju ZIUFSZZ ne določa, da se sredstva lahko porabijo le za zapadle neplačane obveznosti do dobaviteljev za dobavljeno blago in opravljene storitve, ki izhajajo iz naslova opravljanja javne službe, ki so zapadle že pred 30. 11. 2017. Meni, da se sredstva lahko porabijo tudi za plačilo obveznosti, ki izhajajo iz naslova opravljanja javne službe, ki bodo zapadle v prihodnje. Navaja dopise Ministrstva za zdravje iz let 2017, 2018 in 2019, iz katerih izhaja, da je cilj 7. člen ZIUFSZZ opredelitev namenske rabe prejetih sredstev za pokrivanje presežka odhodkov nad prihodki in ne opredelitev kakršnekoli časovne determinante plačila neplačanih zapadlih obveznosti ali časovne komponente porabe teh sredstev. Zaradi nejasnosti v 7. členu ZIUFSZZ je Ministrstvo za finance in Ministrstvo za zdravje skoraj dve leti po izplačilu transfernih sredstev sprejelo Razlago 7. člena ZIUFSZZ št. 007-459/2019 in 412-7/2017/179, iz katere izhaja, da je treba zavzeti stališče, da se med zapadle neplačane obveznosti štejejo vse obveznosti, ki so zapadle do 30. 11. 2017. Pritožnik meni, da navedena razlaga Ministrstva za finance in Ministrstva za zdravje, razlaga inšpektorja organa prve stopnje in razlaga direktorja organa prve stopnje celotno idejo in smisel ZIUFSZZ izkrivljajo. Namen zakona s takšno razlago ne postane več pokrivanje presežkov odhodkov nad prihodki javnih zdravstvenih zavodov iz preteklih let, temveč plačilo zapadlih in neplačanih obveznosti do dobaviteljev za dobavljeno blago in opravljene storitve, ki izhajajo iz naslova opravljanja javne službe po starosti zapadlosti, ki so zapadle v plačilo do 30. 11. 2017 in poplačilo neplačanih posojil v okviru enotnega zakladniškega računa države in do komercialnih bank, najetih za financiranje tekoče likvidnosti do 30. 11. 2017. Smisel zakona tako ni več finančna sanacija javnih zdravstvenih zavodov, saj se ne pokriva presežkov odhodkov nad prihodki, temveč se sanirajo zgolj obveznosti, ki so zapadle v plačilo do 30. 11. 2017. Opozarja, da so takšne naknadne usmeritve, ki dejansko dopolnjujejo zakon, nezakonite, protiustavne in retroaktivne. Mnenje Ministrstva za finance ne more pomeniti avtentične oziroma obvezne razlage zakona, zanjo je pristojen le zakonodajalec, zato organ prve stopnje pri odločanju takšnih usmeritev ne bi smel upoštevati in ne bi smel sprejeti odločitve na njihovi podlagi.

Pritožnik v pritožbi navaja tudi »neenakomerno« obravnavanje javnih zdravstvenih zavodov, kar naj bi izhajalo iz navodil Ministrstva za zdravje Uradu za nadzor proračuna. Pritožnik navaja, da je v omenjenih navodilih zapisano, da se od 15. 7. 2019 dalje inšpekcije izvajajo v skladu z novim tolmačenjem zakona. Kljub temu, da za vse javne zdravstvene zavode velja isti zakon, so inšpektorji Urada za nadzor proračuna javne zdravstvene zavode dolžni obravnavati različno, glede na to, ali je bil inšpekcijski nadzor zaključen ali še traja.

V pritožbi je tudi navedeno, da so bila vsa sredstva, ki jih je pritožnik pridobil, porabljena namensko v skladu z 7. členom ZIUFSZZ, kar je ugotovila revizija, katero je pritožnik bil

zavezan izvesti na podlagi 8. člena ZIUFSZZ. Predmetno poročilo je pregledalo tudi Ministrstvo za zdravje, katero je ugotovilo, da so bila sredstva pri pritožniku porabljena namensko.

Pritožnik v izpodbijani odločbi zatrjuje, da ni kršil določil prvega odstavka 7. člena ZIUFSZZ s tem, ko je prejela interventna sredstva v višini 190.807,72 EUR porabil za plačilo obveznosti, ki so zapadle v plačilo po 30. 11. 2017 in tako teh sredstev tudi ni dolžan vrniti v državni proračun, saj jih je porabil v celoti z namenom, ki ga je opredelil ZIUFSZZ v 7. členu. Zatrjuje napačno uporabo materialne pravne določbe prve alineje prvega odstavka 7. člena ZIUFSZZ, kršitev procesnih pravil iz 6. člena, 12. člena, 3. točke drugega odstavka 237. člena Zakona o splošnem upravnem postopku (Uradni list RS, št. 24/06 – uradno prečiščeno besedilo, 105/06 – ZUS-1, 126/07, 65/08, 8/10 in 82/13; v nadaljnjem besedilu: ZUP), 102. člena Zakona o javnih financah (Uradni list RS, št. 11/11 – uradno prečiščeno besedilo, 14/13 – popr., 101/13, 55/15 – ZFisP, 96/15 – ZIPRS1617 in 13/18; v nadaljnjem besedilu: ZJF), 2. člena Zakona o inšpekcijskem nadzoru (Uradni list RS, št. 43/07 – uradno prečiščeno besedilo in 40/14; v nadaljnjem besedilu: ZIN) in 153. člena, 154. člena ter 155. člena Ustave RS.

Pritožba zoper odločbo ni utemeljena.

Iz obrazložitve izpodbijane odločbe je razvidno, da je organ prve stopnje pri pritožniku opravil inšpekcijski nadzor v zvezi s poslovanjem s sredstvi državnega proračuna, v okviru katerega je ugotovil, da je pritožnik 30. 11. 2017 na podlagi ZIUFSZZ prejel znesek interventnih sredstev v višini 471.702,00 EUR, od katerih je upravičeno porabil 280.894,28 EUR, ostala sredstva v višini 190.807,72 EUR je pritožnik porabil v nasprotju z določili prvega odstavka 7. člena ZIUFSZZ, zato je organ prve stopnje odločil, da mora sredstva v višini 190.807,72 EUR vrniti v proračun Republike Slovenije.

Pritožbeni organ uvodoma ugotavlja, da je v zvezi s pritožbo potrebno odločiti o tem, za poplačilo katerih neplačanih zapadlih obveznosti so bila sredstva, ki so jih javni zdravstveni zavodi, katerih ustanovitelj je Republika Slovenija in opravljajo zdravstveno dejavnost na sekundarni in terciarni ravni (v nadaljnjem besedilu: javni zdravstveni zavodi), prejeli na podlagi ZIUFSZZ, namenjena, in v kakšnem roku so morali ti javni zdravstveni zavodi prejeta sredstva porabiti.

Ko se presoja določbe zakona, kot je ZIUFSZZ, je treba upoštevati njegovo naravo, in sicer dejstvo, da ne gre za običajen zakon, ampak za t. i. interventni zakon, z nujno potrebnimi, interventnimi ukrepi, ki bodo sanirali negativne rezultate javnih zavodov iz preteklih let.

Iz obrazložitve predloga ZIUFSZZ, ki ga je Državnemu zboru Republike Slovenije v sprejem posredovala Vlada Republike Slovenije¹, je razvidno, da je bil glavni cilj tega zakona takojšnja finančna sanacija poslovanja z ukrepi za pokrivanje presežkov odhodkov nad prihodki iz preteklih let ter tudi celovitejša sanacija javnih zdravstvenih zavodov z namenom zagotovitve takšnega izvajanja dejavnosti, da bodo tekoče poslovali najmanj z uravnoveženim poslovnim izidom, hkrati pa zagotavljali kakovostno izvedbo zdravstvenih storitev v okviru javne službe. Nadalje je razvidno, da je predlog ZIUFSZZ, katerega besedilo je določila Vlada Republike Slovenije in ga posredovala v sprejem Državnemu zboru Republike Slovenije, v tretji alineji prvega odstavka 7. člena vseboval še določbo, po kateri bi lahko javni zavodi na področju zdravstva z enkratnimi transfernimi sredstvi pokrivali tudi tekoče plačilo dobavljenega blaga in opravljenih storitev, ki izhajajo iz naslova opravljanja javne službe. Na opozorilo Zakonodajno pravne službe Državnega zbora Republike Slovenije², da je vprašljivo, če bi v primeru tekočega plačevanja dobavljenega blaga in opravljenih storitev še lahko opravičevali namensko porabo

¹ <https://imss.dz-rs.si/imis/d8f6287e0a2dc3dfbfd3.pdf>

² <https://imss.dz-rs.si/imis/15c07aa063399070c9f9.pdf>

sredstev za namen sanacije in doseganje finančne stabilnosti javnih zdravstvenih zavodov, je zakonodajalec sprejel amandma³, s katerim se je s strani Vlade Republike Slovenije predlagano besedilo tretje alineje prvega odstavka 7. člena predloga ZIUFSZZ črtalo. Tudi iz navedenega izhaja, da veljavni ZIUFSZZ pravne podlage za pokrivanje tekočih obveznosti z interventnimi sredstvi ne vsebuje in torej pokrivanja tekočih obveznosti z interventnimi sredstvi ne dopušča.

ZIUFSZZ je za namen finančne sanacije javnih zdravstvenih zavodov razdeljen na dva pglavitna vsebinska dela. V II. delu se določajo enkratni ukrepi za finančno sanacijo poslovanja javnih zdravstvenih zavodov (poudarek je na enkratnih ukrepih, ki niso podprti z določitvijo terminskih planov izvajanja), v III. delu pa so določeni ukrepi za sanacijo javnih zdravstvenih zavodov (ki so podprti z določitvijo terminskih planov).

V 2. členu ZIUFSZZ je kot eden od ukrepov za finančno sanacijo javnih zdravstvenih zavodov določena tudi možnost, da se iz državnega proračuna javnim zdravstvenim zavodom zagotovijo sredstva za pokrivanje njihovih presežkov odhodkov nad prihodki iz preteklih let. Nadalje je v 4. členu ZIUFSZZ določeno, da so do sredstev upravičeni tisti javni zdravstveni zavodi, ki na dan 31. 12. 2016 v bilanci stanja izkazujejo presežek odhodkov nad prihodki, pri čemer je določena tudi višina sredstev, do katere so ti upravičeni. Pri opredelitvi presežka odhodkov nad prihodki je treba pojasniti, da gre za manko v računovodskih izkazih javnega zdravstvenega zavoda, ki ga ni mogoče enačiti z neplačanimi zapadlimi obveznostmi, čeprav ni dvoma, da na izkazani manko vplivajo tudi neplačane obveznosti. Ker pa je bil namen zakonodajalca, da se sredstva javnim zdravstvenim zavodom zagotovijo nemudoma in takoj ter da se porabijo za točno določen namen, je v prvem odstavku 7. člena ZIUFSZZ določeno tudi, da javni zdravstveni zavodi lahko enkratna transferna sredstva za pokrivanje presežkov odhodkov nad prihodki iz preteklih let namenijo le za plačilo zapadlih neplačanih obveznosti do dobaviteljev za dobavljeno blago in opravljene storitve, ki izhajajo iz naslova opravljanja javne službe po starosti zapadlosti, in plačilo posojil v okviru enotnega zakladniškega računa države in do komercialnih bank, najetih za financiranje tekoče likvidnosti.

Ob upoštevanju, da ZIUFSZZ neposredno ne določa datuma zapadlih neplačanih obveznosti do dobaviteljev za dobavljeno blago in opravljene storitve, ki izhajajo iz naslova opravljanja javne službe po starosti zapadlosti, je pri razlagi organ prve stopnje pravilno uporabil institut razumnega roka, saj bi v nasprotnem primeru lahko prišlo do razlage, da se za neplačane zapadle obveznosti štejejo zgolj tiste, ki so bile zapadle na dan 31. 12. 2016 (torej v obdobju, ko je bil presežek odhodkov nad prihodki izkazan). Ker ni dvoma, da je treba neplačane zapadle obveznosti poravnati po vrstnem redu bi, brez uporabe razumnega roka, ZIUFSZZ lahko postal neuporaben v II. delu, ki določa enkratne ukrepe za finančno sanacijo poslovanja javnih zdravstvenih zavodov.

Iz navedenih razlogov pritožbeni organ meni, da je bilo v inšpekcijskem postopku na prvi stopnji zavzeto stališče, da so se lahko sredstva, pridobljena na podlagi ZIUFSZZ, porabila za obveznosti, zapadle do dneva prejema sredstev, pravilno in ne pomeni kršitve določb ZIUFSZZ. Po oceni pritožbenega organa je takšna razlaga ZIUFSZZ pravilna, saj sredstva ob uveljavitvi ZIUFSZZ sploh še niso bila zagotovljena in zakona do takrat še ni bilo mogoče v celoti izvajati.

Bistveno je, da je ZIUFSZZ poleg pogoja za prejem sredstev iz državnega proračuna, in sicer, da javni zdravstveni zavod na dan 31. 12. 2016 v bilanci stanja izkazuje presežek odhodkov nad prihodki, določil še dodaten pogoj s tem, ko je v 7. členu določil, za kakšen namen je

³ https://www.dz-rs.si/wps/portal/Home/deloDZ/zakonodaja/izbranZakonAkt?uid=C1257A70003EE6A1C125819A0027EA87&db=kon_za k&mandat=VII&tip=doc

prejeta sredstva dopustno porabiti. Če sredstev za ta namen ni možno porabiti, je ZIUFSZZ v drugem odstavku 7. člena določil, da morajo biti v 15 dneh vrnjena v državni proračun.

Kot je pritožnik že sam navedel, je izpolnjeval prvi pogoj, to je da je na dan 31. 12. 2016 v svojih bilancah izkazoval presežek odhodkov nad prihodki, ni pa za celotni prejeti znesek izpolnil pogoja za porabo teh sredstev, saj je pritožnik sredstva v višini 190.807,72 EUR porabil nenamensko, ker je z njimi poravnal neplačane obveznosti do dobaviteljev za dobavljeno blago in opravljene storitve, ki so zapadle v plačilo po 30. 11. 2017. Pritožnik bi tako moral ta sredstva v zakonsko določenem roku vrniti v državni proračun.

V zvezi z rokom, do katerega bi morali javni zdravstveni zavodi sredstva, prejeta na podlagi ZIUFSZZ, porabiti, pritožbeni organ zaključuje, da je organ prve stopnje, ki je pri določitvi roka, po ugotovljenem dejanskem stanju, uporabil inštitut razumnega roka, ravnal pravilno. Stališče, da se upošteva razumni rok, pomeni, da javni zdravstveni zavodi lahko koristijo prejeta sredstva, dokler niso poplačane tiste zapadle neplačane obveznosti do dobaviteljev za dobavljeno blago in opravljene storitve, ki izhajajo iz naslova opravljanja javne službe in so zapadle do dne prejema sredstev iz državnega proračuna, oziroma dokler niso poplačana tista posojila v okviru enotnega zakladniškega računa države in do komercialnih bank, najeta za financiranje tekoče likvidnosti, ki so bila najeta pred prejemom sredstev iz državnega proračuna. V primeru, da ob končnem poplačilu navedenih zapadlih obveznosti in posojil določena sredstva ostanejo neporabljena, morajo biti v 15 dneh vrnjena v državni proračun.

II. del ZIUFSZZ določa enkratne ukrepe za finančno sanacijo poslovanja javnih zdravstvenih zavodov. Enkratni ukrepi zajemajo zagotovitev sredstev državnega proračuna za pokrivanje presežkov odhodkov nad prihodki javnih zdravstvenih zavodov iz preteklih let. Torej je ta del zakona namenjen enkratnim ukrepom, ki so namenjeni finančni sanaciji javnega zdravstvenega zavoda. Takšni ukrepi ne morejo trajati nedoločen čas. Iz samega namena zakona torej izhaja, da se s prejemom sredstev končajo enkratni ukrepi za sanacijo. Takšna razlaga organa prve stopnje ne more biti retroaktivna, saj izhaja že iz samega zakona.

ZIUFSZZ je bil objavljen v Uradnem listu RS dne 29. 9. 2017, veljati pa je začel dne 30. 9. 2017. Vlada Republike Slovenije je na podlagi uveljavljenega ZIUFSZZ in posredovanih vlog javnih zavodov sprejela sklep, s katerim je določila razrez sredstev po posameznih javnih zavodih. Javni zavodi so sredstva prejeli 30. 11. 2017, kar je tudi presečni datum za ugotavljanje zapadlih neplačanih obveznosti. Da je navedeni datum skladen z namenom zakona, izhaja že iz navedb v samem predlogu ZIUFSZZ, ki v delu o zagotovljenih sredstvih določa, da v veljavnem proračunu Republike Slovenije sredstva za izvajanje zakona niso zagotovljena in se bodo zagotovila po uveljavitvi zakona v skladu s postopki, ki jih določa letni zakon, ki ureja izvrševanje proračuna. Obveznosti, ki so zapadle po 30. 11. 2017, iz naslova sredstev, pridobljenih po ZIUFSZZ, po mnenju pritožbenega organa ni dopustno poravnati.

Glede očitka pritožnika o neenakopravni obravnavi javnih zdravstvenih zavodov, kar naj bi izhajalo iz navodil Ministrstva za zdravje Uradu za nadzor proračuna, kjer naj bi bilo zapisano, da se od 15. 7. 2019 dalje inšpekcije izvajajo v skladu z novim tolmačenjem zakona, pritožbeni organ meni, da je neutemeljen. Pritožbeni organ poudarja, da to, kako naj bi postopki organa prve stopnje potekali v ostalih bolnišnicah, v konkretnem postopku ni predmet spora. Vsak inšpekcijski postopek je individualen, zatrjevane napake ali drugačna ravnanja organa prve stopnje v drugih domnevno podobnih postopkih ne morejo biti predmet presoje v tej konkretni zadevi. Upoštevno dejansko stanje v konkretnem postopku so namreč le tista dejstva, ki so se zgodila pri pritožniku in ne v drugih bolnišnicah. Na presojo zakonitosti izpodbijane odločitve tudi ne more vplivati zatrjevana morebitna drugačna praksa organa prve stopnje, saj če je v nekaterih primerih organ prve stopnje ob enakem dejanskem in pravnem stanju zadev odločil

drugače, bi to pomenilo, da je v teh primerih kršil določbo 7. člena ZIUFSZZ. Zato pritožnik napačno navaja, da bi organ prve stopnje tako moral postopati tudi v obravnavanem primeru. Ustavno načelo enakega varstva pravic ne more biti podlaga za morebitno vzpostavitev enakosti v nepravu (OdlUS V, 65, Up-21/93 z dne 4. 4. 1996). Pritožbeni organ tako zaključuje, da je organ prve stopnje v svojem nadzoru pravilno ugotovil, da je pritožnik porabil del sredstev, prejetih na podlagi ZIUFSZZ, v nasprotju z namenom iz prvega odstavka 7. člena tega zakona.

Pritožbeni organ še pojasnjuje, da se strinja s pritožbeno navedbo, da mnenja državnih organov ne pomenijo avtentične oziroma obvezne razlage zakona, saj je zanjo pristojen le zakonodajalec, ne strinja pa se z navedbo, da je organ prve stopnje svojo odločitev utemeljil na podlagi takšnega mnenja, saj to iz obrazložitve odločbe ne izhaja. Organ prve stopnje je svojo odločitev sprejel na podlagi drugega odstavka 7. člena ZIUFSZZ, ki določa, da če javni zdravstveni zavod sredstev ne porabi v skladu s prvim odstavkom 7. člena istega zakona, jih le ta vrne v proračun Republike Slovenije v 15 dneh. Ob upoštevanju, da ZIUFSZZ ne določa konkretnega datuma, na katerega se ugotavlja zapadle neplačane obveznosti, je organ prve stopnje pravilno zavzel stališče, ki izhaja iz samega namena ZIUFSZZ. Glavni cilj zakona je izvedba enkratnih ukrepov za finančno sanacijo poslovanja javnih zdravstvenih zavodov, nato pa v nadaljevanju sanacija samih zavodov. Ukrepi za sanacijo poslovanja zavodov se, v skladu z namenom zakona, zaključijo z datumom prejema sredstev, t.j. 30. 11. 2017. Obveznosti zavodov, ki so zapadle po tem datumu, predstavljajo tekoče izdatke, posledično pa ne morejo biti del načrtovanih enkratnih ukrepov za finančno sanacijo, katera je opredeljena v II. delu ZIUFSZZ. Glede na dejstvo, da je organ prve stopnje svojo odločitev sprejel na podlagi ZIUFSZZ, je neutemeljen očitok pritožnika glede kršenja 6. in 12. člena ZUP, 153., 154. in 155. člena Ustave RS, 102. člena ZJF ter Zakona o inšpekcijskem nadzoru. Organ prve stopnje je svojo odločitev sprejel na podlagi ZIUFSZZ, zato pritožbeni organ pritožbene navedbe v tej smeri zavrača.

Pritožbeni organ se ne strinja z navedbami pritožnika, da naj bi bila vsa sredstva, ki jih je pritožnik pridobil na podlagi ZIUFSZZ, porabljena namensko v skladu z 7. členom ZIUFSZZ, kar naj bi potrjevale ugotovitve revizije, katero je pritožnik bil zavezan izvesti na podlagi 8. člena ZIUFSZZ. Predmetno poročilo je po navedbah pritožnika pregledalo tudi Ministrstvo za zdravje, katero je ugotovilo, da so bila sredstva pri pritožniku porabljena namensko. Pritožbeni organ ugotavlja, da iz revizorjevega poročila o namenski porabi transfernih sredstev za pokrivanje presežka odhodkov nad prihodki iz preteklih let na podlagi 4. člena ZIUFSZZ Valuta družba za revizijo, d. o. o. z dne 19. 4. 2018 izhaja, da je pritožnik prejel nakazana namenska sredstva v znesku 471.702,00 EUR ter da je pritožnik z njimi poravnal neplačane obveznosti do dobaviteljev in do proračunskih uporabnikov z datumom zapadlosti do konca meseca decembra 2017. Pritožbeni organ poudarja, da je torej tudi navedeno revizorjevo poročilo podalo enake ugotovitve dejanskega stanja, kot jih je podal v svoji odločbi organ prve stopnje, in sicer da je prejeta interventna sredstva v višini 190.807,72 EUR pritožnik porabil za pokrivanje tekočih obveznosti do dobaviteljev za dobavljeno blago in opravljene storitve, ki izhajajo iz naslova javne službe, ki so zapadle v plačilo po 30. 11. 2017, in sicer v obdobju do 13. 12. 2017. Na podlagi pravilno ugotovljenega dejanskega stanja je organ prve stopnje ustrezno zaključil, da je bil del interventnih sredstev v višini 190.807,72 EUR porabljen nenamensko.

Na podlagi navedenega je bilo ugotovljeno, da so pritožbene navedbe neutemeljene in je izpodbijana odločba pravilna in utemeljena na zakonu, zato je bilo na podlagi prvega odstavka 248. člena Zakona o splošnem upravnem postopku (Uradni list RS, št. 24/06 – uradno prečiščeno besedilo, 105/06 – ZUS-1, 126/07, 65/08, 8/10 in 82/13; v nadaljnjem besedilu: ZUP) odločeno, kot je navedeno v 1. točki izreka te odločbe.

V skladu s petim odstavkom 213. člena ZUP se v izreku odloči tudi o tem, ali so nastali stroški postopka. Ker se je pritožbeni postopek začel na zahtevo pritožnika, v skladu s prvim odstavkom 113. člena ZUP nosi stroške postopka stranka. Upravnemu organu posebni stroški postopka niso nastali. Zaradi navedenega je glede stroškov odločeno, kot izhaja iz 2. točke izreka te odločbe.

Pouk o pravnem sredstvu: Zoper to odločbo, ki je dokončna, ni dovoljena pritožba, dopustno pa je sprožiti upravni spor s tožbo pri Upravnem sodišču Republike Slovenije v Ljubljani, Fajfarjeva ulica 33, 1000 Ljubljana, v roku 30 dni po prejemu te odločbe, in sicer neposredno pri sodišču ali priporočeno po pošti. Tožba se vloži v dveh izvodih, ki jima je potrebno priložiti tudi to odločbo v izvirniku, prepisu ali kopiji.



Stojan Tramte
generalni sekretar

Vročiti:

- Splošna bolnišnica Trbovlje, Rudarska cesta 9, 1420 Trbovlje – osebno

Prejme:

- Ministrstvo za finance, Urad za nadzor proračuna – priporočeno s povratnico